

Sygn. akt VI Ka 388/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze M. P.

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 roku

sprawy **L. K.** ur. (...) w Z.

s. L., G. z domu O. (...)

oskarżonego z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 27 maja 2015 r. sygn. akt II K 867/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego L. K.,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 140 złotych.

Sygn. akt VI Ka 388/15

UZASADNIENIE

L. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 23 czerwca 2014 roku w P. rejonu (...) na ulicy (...) kierował samochodem osobowym marki B. o numerze rejestracyjnym (...) nie stosując się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 923/13 orzekającego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym od dnia 15 listopada 2013 roku do 15 listopada 2015 roku, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 368/07 na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 233 §1 k.k., którą odbył w okresie od 27.02.2011 do 23.09.2011 i 02.03.2013 do 19.03.2013 roku

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 27 maja 2015r. w sprawie sygn. akt IIK 867/14:

1. oskarżonego L. K. uznał za winnego popełnienia tego że w dniu 23 czerwca 2014 roku w P. rejonu (...) na ulicy (...) kierował samochodem osobowym marki B. o numerze rejestracyjnym (...) nie stosując się do prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 15.11.2013 r. sygn. akt II W 923/13 orzekającego zakaz prowadzenia

wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat tj. od dnia 15 listopada 2013 roku do 15 listopada 2015 roku, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 368/07 na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 233 §1 k.k., którą odbył w okresie od 27.02.2011 do 23.09.2011 i od dnia 02.03.2013 do 19.03.2013 roku tj. występku z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego L. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. ze zm.) opłatę w wysokości 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych).

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony L. K. za pośrednictwem swego obrońcy. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść a polegający na uznaniu L. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu jedynie na podstawie zeznań funkcjonariuszy policji A. D. (1) i P. R. ewidentnie zainteresowanych w rozstrzygnięciu sprawy na niekorzyść L. K. i zawierających rozbieżności odnośnie kierunku, z jakiego miał rzekomo nadjechać oskarżony przy jednoczesnej negacji wyjaśnień oskarżonego zaprzeczających temu, aby kierował pojazdem a także zeznań świadka P. W., twierdzącej ponadto, iż pomagała ona oskarżonemu pchać ten samochód.

Stawiając powyższy zarzut obrońca wniósł o uniewinnienie L. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Art. 7 k.p.k. (określający zasadę swobodnej oceny dowodów) stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd odwoławczy nie dostrzegł aby sąd I instancji oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. słusznie sąd ten wskazuje że za sprawstwem oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu przemawiają zeznania świadków - funkcjonariuszy policji A. D. (1) i P. R.. Obydwaj ci świadkowie zeznali, iż widzieli na ul. (...) w P. zatrzymujące się białe B. i wysiadającego od strony kierowcy oskarżonego L. K.. Zatem podnoszona w zarzucie apelacji rozbieżność w zeznaniach tych świadków co do kierunku z którego miał nadjechać samochód kierowany przez oskarżonego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Żaden z tych świadków nie wskazał w swoich zeznaniach aby kobieta, która jechała z oskarżonym pchała ten samochód. Reasumując słusznie sąd meriti ocenił zeznania świadków A. D. (2) i P. R. dodatkowo argumentując, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że chcieli oni fałszywie pomówić oskarżonego. Warto przy tym zauważyć, że w swoim oświadczeniu złożonym w trakcie rozprawy oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, choć w wyjaśnieniach kwestionował swoją odpowiedzialność. Słusznie zatem sąd I instancji odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, jak i zeznaniom P. W., które pozostają w sprzeczności z zeznaniami H. B. – pracownika Urzędu Miasta i Gminy P. – osoby całkowicie niezainteresowanej w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Należy jeszcze dodać, że w apelacji jej autor nie wskazał jakim kryteriom ocen wskazanym w przepisie art. 7 k.p.k. nie odpowiada ocena wyżej wskazanych dowodów dokonana przez sąd meriti.

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie

może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

(por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zaś być wywodzony z błędnej oceny materiału dowodowego, a nie odwrotnie. (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 21 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 120/09, Prok. I Pr. – wkł. 2010/4/28; wyrok SA w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 73/09, KZS 2009/9/52).

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego skarga apelacyjna zawiera typową polemikę z ustaleniami sądu oraz oceną zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. W związku z tym zarzut, który ma wskazywać na błędy w ustaleniach faktycznych nie może okazać się skuteczny. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń – choć odmienna ocena jest naturalnie prawem apelującego. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, nie może się on ograniczać do wskazywania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł, czy środków dowodowych, lecz powinien wskazywać konkretne wady w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. Sąd I instancji czyniąc ustalenia w zakresie rekonstrukcji stanu faktycznego dokonał wszechstronnej i dokładnej analizy przeprowadzonych dowodów, respektującej wymogi stawiane przez wspomniany już wyżej przepis art.7 k.p.k., tym samym ustalenia sądu I instancji jako czyniące również zadość wymogom stawianym przez art.4k.p.k. czy art.5§2k.p.k. nie mogły być poddane ingerencji apelacyjnej, zaś sąd okręgowy nie mógł zajmować odmiennego stanowiska. W takiej sytuacji przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena dowodów, jako nie wykraczająca poza granice określone przez reguły prawidłowego rozumowania, nie jest dowolna, jest natomiast logiczna i przekonująca, a zatem niepodważalna. Podkreślić ponadto należy, że odwołanie od orzeczenia zapadłego w I instancji nie powinno polegać jedynie na ponownym przedstawieniu faktów i motywów rozważonych już przez sąd rejonowy, bo w takim wypadku nie byłoby to rozpoznanie od zapadłego wyroku, a ponowne rozstrzygnięcie sprawy przez inny sąd, kolejna próba uzyskania orzeczenia pożądanej treści. Apelujący nie przedstawił argumentów, które skutecznie mogły podważyć trafne ustalenia sądu rejonowego, zaś podnoszone zarzuty w tej materii stanowią jedynie wyraz subiektywnego przekonania autora apelacji, nie znajdującego odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy.

Wymierzona zaś oskarżonemu kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i w tej sytuacji nie może być uznana za karę rażąco, niewspółmiernie surową. Słusznie sąd rejonowy wywodzi, iż uprzednia karalność oskarżonego znajdująca zresztą odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu nie pozwala na postawienie pozytywnej prognozy kryminologicznej i w konsekwencji warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Mając na względzie przepis art. 636§1 k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżonego